

ת"פ 10684/05/18 - מדינת ישראל נגד ח"א (עציר) - הובא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 10684-05-18 מדינת ישראל נ' ח"א (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה מרשק מרום
מדינת ישראל - באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד
עדי ערד

המאשימה

נגד

ח"א (עציר) - הובא וע"י עו"ד רן שטרצר

הנאשם

גזר דין

כתב-האישום

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בביצוע עבירות של **חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ו**החזקת סכין שלא כדין** לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

2. כתב-האישום תוקן במסגרת הסדר טיעון, לאחר שמיעת עדות המתלונן ושתי עדויות נוספות של איש משטרה ופרמדיק, ולפיו עתרה המאשימה לעונש ראוי של 4 שנות מאסר (פחות יום), מאסר על-תנאי ופיצוי, וההגנה חופשית בטיעוניה.

3. על-פי עובדות כתב-האישום המתוקן, הנאשם הוא האחייך של המתלונן, א"א (להלן: "המתלונן"). עובר ליום 25.4.18, במועד שאינו ידוע במדויק, הצטייד הנאשם בסכין ובכיסוי פנים.

ביום 25.4.18, בשעה 22:45 לערך, החנה המתלונן את רכבו בחצר בית הוריו בכפר ק', שם התגורר, ניגש לדלת הבית והתכופף לחלוץ את נעליו. בשלב זה, הנאשם התנפל על המתלונן מאחור כשהוא רעול פנים עם סכין בידו, ודקר אותו מספר פעמים בחלקי גופו כמפורט להלן: ארבע דקירות בגב, דקירה בירך שמאל, שתי דקירות בחזה שמאל ודקירה בקדקוד ראשו. במהלך התקיפה, בעת שהמתלונן ניסה להתגונן מפני הנאשם, באמצעות ידיו, דקר הנאשם את המתלונן בפניו, ליד עינו הימנית ובאפו.

בהמשך, התרחקה המתלונן מהמקום בעוד הנאשם נותר שם, ומששבה המתלונן למקום, כעבור זמן קצר, זיהה את הנאשם, שלא היה רעול פנים בשלב זה, והחל להימלט מהמקום בעודו צועק את שמו של הנאשם, כשהנאשם בעקבותיו בעודו נושא סכין. הנאשם רדף אחרי המתלונן לחצר ביתם של שכנים, אז נסע המתלונן ברכבו למוקד רפואי ומשם הובהל לבית- חולים.

כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו למתלונן שברים ברצפת ארובת העין עם המטומה אקסטראקונלית, שברים באף, ארבעה חתכים בגב, חתך מעל גשר האף, חתך בעפעף, שני חתכים בבית חזה צד שמאל, וחתך בירך שמאל. המתלונן נזקק לטיפול רפואי שכלל סיכות ותפרים ושחרר מבית- חולים כעבור חמישה ימים, ביום 30.4.18.

ראיות לעונש

ראיות מטעם התביעה

4. המתלונן העיד בפרשת התביעה, ולאחר מכן העיד לעניין העונש, והביע את התנגדותו להסדר הטיעון. מבחינתו, הוא היה קורבן לנסיון רצח מצד הנאשם, ספג 11 דקירות, והעונש לו עותרת התביעה אינו משקף את חומרת המעשה. המתלונן העיד על עצמו כמי שנתון בטראומה עד היום, מצוי בחשש תמידי שימצא עצמו קורבן לתקיפה או לדקירות כשהוא מגיע לביתו, סובל מקשיי שינה, והאירוע אינו מרפה ממנו. עוד מסר, כי הוא עדיין מצוי בטיפול רפואיים.

טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה הדגישה את חומרת האירוע, כאשר הנאשם ארב למתלונן בביתו, דקר אותו 11 פעמים ובהמשך רדף אחריו ולא הירפה ממנו. המתלונן צעק את שמו של הנאשם בקולי קולות בשכונה, שכן סבר כי הוא עומד למצוא את מותו, ומחשש לתפיסתו ברח הנאשם מהמקום.

ב"כ המאשימה ציינה, כי הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן לאחר שמיעת עדות המתלונן, וחזרה ותיארה את הרושם בדבר הפגיעה הקשה אותה חווה המתלונן בכל המישורים. המתלונן העיד על כך שהציל את עצמו ופינה את עצמו למד"א, נתון שיש בו כדי ללמד על כך שיכול והתוצאה הייתה עלולה להיות חמורה יותר. כן הפנתה למצב בו פונה לבית-חולים, לתקופת האשפוז ולמסמכים הרפואיים.

טענה, כי הנאשם פגע במספר ערכים מוגנים: עסקין באירוע אלימות מתוכנן מראש, ללא כל התגרות, כאשר הנאשם ארב למתלונן כשהצטייד מראש בסכין ובכיסוי ראש. האירוע החמור כלל מספר רב של דקירות, נגרמו חבלות חמורות, ועלול היה להיגרם נזק קשה הרבה יותר אלמלא המתלונן מילט את עצמו מהמקום.

באשר לנסיבותיו של הנאשם טענה, כי מדובר בנאשם צעיר ללא עבר פלילי, שהודה וחסך בזמנם של

עדים, גם הם בני משפחה, שטרם העידו.

לגשתה, מתחם העונש ההולם נע בין 4 - 7 שנות מאסר, ונסיבות הנאשם מצדיקות העמדת עונשו ברף הנמוך של המתחם. בנוסף, עתרה להשית על הנאשם פיצוי גבוה שישקף את חומרת האירוע, ואת הקשיים הפיזיים והנפשיים מהם סובל המתלונן עד היום.

6. ב"כ הנאשם חזר וטען כי אינו מפחית מחומרת האירוע, אך החבלות החמורות של השברים בארובת העין ובגשר האף נגרמו כתוצאה ממכות, כאשר הדקירות גרמו לחתכים בלבד. לשיטתו, העובדה שמדובר בדקירות שלא גרמו לנזקים החמורים צריכה להביא להקלה בעונשו של הנאשם, כשהמדובר באירוע שמצוי ברף התחתון של עבירת החבלה בכוונה מחמירה.

עוד טען, כי לא ניתן להוכיח מעבר לספק סביר שעלולות היו להיגרם פגיעות חמורות יותר מאלו שנגרמו בפועל, ויש להתעלם מכל טיעון בדבר הנזק הפוטנציאלי.

ב"כ הנאשם עתר למתחם ענישה שנע בין 2 ל- 5 שנות מאסר.

באשר לנסיבות הנאשם הזכיר, כי מוסכם גם על המאשימה שיש להעמיד את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם, והוא ציין לזכותו של הנאשם את הודאתו, נטילת האחריות והחרטה, ולכך שהוא נעדר עבר פלילי.

הסניגור תיאר את הנזקים שנגרמו לנאשם בעקבות ביצוע העבירה: הוא איבד את משפחתו, אביו אינו מדבר עימו, והודאתו נבעה גם מרצונו לחסוך לאביו להעיד כנגדו.

לאור כל השיקולים, עתר להטיל על הנאשם עונש של 24 חודשי מאסר בפועל, ובאשר לפיצוי ביקש שיוטל פיצוי מידתי אשר ישקף את הנזקים שנגרמו בפועל.

7. בדברו לבית-המשפט, מסר הנאשם כי הוא מתנצל על מה שקרה ומתחרט על מעשיו.

דיון והכרעה

8. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

9. הנאשם, במעשיו, פגע פגיעה קשה בגופו של המתלונן ובתחושת הביטחון שלו. הפגיעה בערכים המוגנים השונים היא ברף גבוה נוכח הנזקים שנגרמו למתלונן, העובדה שנפגע על-ידי בן משפחה, והיסוד הנפשי המיוחד שנלווה למעשיו של הנאשם, אשר הורשע בעבירת אלימות לפי סעיף 329 לחוק

העונשין.

מפסיקת בית-המשפט העליון עולה הסלידה ממעשי אלימות מעין אלו, שהפכו למחזה תדיר באולמות
בתי-המשפט:

**"תקצר היריעה מלתאר את החומרה הניבטת ממעשים מעין אלה, בהם צעירים לוקחים את
החוק לידיהם, ועושים שימוש בסכינים ובכלי משחית אחרים, לשם פתרון סכסוכים ומחלוקות
של מה בכך, כאשר, לעיתים קרובות, תוצאות המעשים קשות ביותר, עד כדי אובדן חיי אדם..."**
(ראו בע"פ 1997/13 פלוני נגד מדינת ישראל [29.8.13], פסקה 12).

10. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, לפי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין, יאמר לחומרה, כי
עסקינן באירוע מתוכנן, אשר המניע לו והרקע אינם ברורים עד היום. הנאשם, שהוא אחיינו של
המתלונן, הצטייד מבעוד מועד בסכין ובכיסוי פנים וארב למתלונן בשעת לילה מאוחרת במקום מגוריו,
אשר היה מוכר היטב גם לנאשם (שכן המדובר בבית סבו וסבתו של הנאשם). הנאשם המתין לשעת
כושר, ובעת שהמתלונן חלץ את נעליו, הנאשם התנפל עליו מאחור, ובעודו רעול פנים דקר אותו כעשר
פעמים במקומות שונים בגופו - בגב, בירך, בחזה ובראש. בנוסף, בעת שהמתלונן ניסה להגן על עצמו
באמצעות ידיו, דקר אותו הנאשם בסמוך לעינו ולאפו. בצדק טענה ב"כ המאשימה, כי נוכח מיקום
הפגיעות, נראה כי אך בנס לא הסתיים האירוע בתוצאה קטלנית.

11. אירוע האלימות הלא צפוי לא הסתיים בשלב זה, אלא הנאשם המשיך ורדף אחרי המתלונן. לרוע מזלו
של הנאשם, המתלונן זיהה אותו, ובעקבות קריאות המתלונן נס מהמקום. המתלונן, בתושייה רבה,
הצליח למלט עצמו בעזרת רכבו, הגיע למוקד רפואי מקומי, וכשאנשי המוקד הבינו את חומרת מצבו,
הובהל המתלונן לבית-החולים.

12. כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו למתלונן שברים ברצפת ארובת העין ובאף, ובנוסף, נגרמו לו חתכים
על פני גופו לרבות בעפעף עינו. הוא נזקק לטיפול רפואי ולאשפוז במשך 5 ימים. במהלך עדותו של
המתלונן במשפט עצמו ובמסגרת הטיועונים לעונש, המתלונן חזר ותיאר סממנים פוסט-טראומטיים,
הכוללים חשש תמידי לביטחוננו האישי, חשדנות כלפי אחרים, שינה לא סדירה, ולדבריו עדיין זקוק
לטיפולים.

13. לעניין מדיניות הענישה הראויה, יאמר באופן כללי כי, מפסיקת בית-המשפט העליון עולה מסר עקבי
ולפיו לא תהיה כל סובלנות כלפי מי שמעז לפתור סכסוכים תוך נקיטה באלימות ושימוש בנשק קר:

**"... קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך
של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית**

משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח (ראו בע"פ 3863/09 מדינת ישראל נגד חסן [10.11.09], בסעיף 21 לפסק-דינו של כב' השופט דנציגר).

14. הדברים נכונים ביתר שאת, כאשר עסקינן באירוע אלימות כלפי בן משפחה:

"אין להשלים עם תופעת 'תת-תרבות הסכין'. הנתון כי מדובר במעשה אלימות בין קרובי משפחה בגירים רק מוסיף ממד לצורך להילחם נגד התופעה. כך, אפילו שהתוקף אינו בעל עבר פלילי. המתלונן נפגע קשה, וניתן לומר כי רק במזל התוצאה לא הייתה קשה יותר. המענה לאלימות כזו חייב להיות בהטלת עונשי מאסר, גם לתקופה של שנים..." (ע"פ 9553/16 שריף נגד מדינת ישראל [13.7.17], פסקה 2).

15. כמו-כן, יש ליתן ביטוי עונשי לעובדות בהן הודה הנאשם, המבססות הרשעה בעבירת אלימות הדורשת יסוד נפשי מיוחד:

"עינינו הרואות, שכאשר לחבלה החמורה מתווספת כוונה כיסוד עובדתי - גדל העונש המקסימאלי בכמעט פי שלוש, ועומד בשורה אחת עם עבירות חמורות דוגמת הריגה ונסיון לרצח. פער זה מבטא את ההבדל בין כוונה פלילית רגילה לבין כוונה פלילית מיוחדת. יש בכך כדי לבטא את סלידת המחוקק מהתעוזה הקיימת בפגיעה מכוונת בגופו של הפרט..." (ע"פ 6296/11 מדינת ישראל נגד אגבאריה [13.11.12], פסקה 4).

16. על רקע מדיניות ענישה זו ונסיבות ביצוע העבירות, עיינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין את המרכזיים שבהם:

ע"פ 4474/12 מוסא נגד מדינת ישראל [2.4.13]: המערער הורשע על-יסוד הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין והפרעה לשוטר, כשעסקינן באירוע אלימות באמצעות סכין שביצע המערער בדודו, אחי-אביו. על רקע ויכוח שהתגלע בין המערער לבני משפחתו, לרבות אביו של המערער והמתלונן, הלך המערער לביתו, נטל סכין מטבח גדולה, שב אל המתלונן ודקר אותו בגבו. לאחר הדקירה נמלט המערער מהמקום לבית גיסו. הדקירה שדקר המערער את המתלונן הובילה לאשפוזו של המתלונן בבית-חולים, נוכח סכנה שנשקפה לחייו. לאחר האירוע הגיעו שוטרים לבית גיסו של המערער על מנת לעוצרו. המערער התנגד למעצר, ותוך כדי ניסיונם של השוטרים לכבול אותו נפצעו השוטרים בידיהם. שירות המבחן המליץ על ענישה מרתיעה, ועל המערער, בעל עבר פלילי שאינו

מכביד, הוטל עונש מאסר בפועל בן 54 חודשים.

ערעור על חומרת העונש נדחה, כשנקבע כי העונש שהושת על המערער אינו חורג מרף הענישה המקובל בעבירות אלימות שבהן נעשה שימוש בסכין.

ע"פ 2441/15 **חכם נגד מדינת ישראל** [7.6.16]: המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, החזקת סכין ושיבוש מהלכי משפט. המערער זעם על המתלונן על רקע רומנטי, הצטייד בסכין שלקח מביתו, ובאותו היום, בשעות הערב, נפגש עם המתלונן ואנשים נוספים בסמוך לביתו של המתלונן. המערער הציע למתלונן ולנוספים לטייל באזור בעודו מצויד בסכין, וכשפנו לחזור לכיוון ביתו של המתלונן, החל המערער לרוץ אל עבר המתלונן ודקר אותו דקירה אחת בחזה מלפנים בצד שמאל. המתלונן החל להתרחק מהמקום והמערער רדף אחריו. המתלונן סבל מפצע דקירה בחזה שחדר לריאה ושבר בצלע, נזקק לטיפול רפואי של הכנסת נקז לחזה, שוחרר כעבור 4 ימים, ובהמשך נזקק לאשפוזים חוזרים ולניתוח חוזר, וסבל מכאבים וקשיי נשימה. לאחר האירוע המתואר, חזר המערער לביתו, ניקה את הסכין באמצעות חול ומים, והכל מתוך כוונה לשבש את החקירה נגדו. בית המשפט המחוזי קבע, כי הדקירה נעשתה לאחר תכנון קפדני ונקבע מתחם ענישה שנע בין 4 ל- 7 שנות מאסר בפועל.

המערער נעדר עבר פלילי, ובפני שירות המבחן הודה במיוחס לו והביע צער על הפגיעה במתלונן. המערער שולב בקהילה טיפולית וסיים טיפול של 10 חודשים, הורחק והחל בתהליך טיפולי מחודש, אשר היה בעיצומו בזמן מתן גזר-הדין. על המערער נגזרו 52 חודשי מאסר ופיצוי בסך 50,000 ₪.

בית-המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, תוך שצוין כי קיים מנעד רחב של עונשים בעבירות כגון דא, כי אך במזל לא נגרמה למתלונן פגיעה חמורה מזו שהתרחשה בפועל באשר המערער המשיך לרדוף אחרי המתלונן לאחר שביצע את זממו, וכי האינטרס השיקומי "אינו חזות הכל".

ע"פ 5743/13 **בן שימחון נגד מדינת ישראל** [4.11.14] (הוגש על-ידי התביעה): המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, תקיפה, איומים וחבלה במזיד ברכב. על רקע עימות בין המערער למתלונן בבית-קפה, המערער איים על המתלונן, ובעת שהמתלונן עזב את המקום, סטר על פניו ואף הניף לעברו אבן כאשר אחד מן הנוכחים מנע ממנו לזרוק אותה. בהמשך הערב, הגיע המתלונן בסמוך לביתו של המערער, אז יצא לעברו המערער כשהוא נושא עמו סכין ושרשרת ברזל. המערער דקר את המתלונן במספר מקומות בגופו, לרבות בחזה. המתלונן הצליח להימלט מן המקום ברכבו תוך שהמערער ניפץ את השמשה האחורית של הרכב באמצעות השרשרת. המתלונן פונה לבית-חולים שם היה מאושפז במשך כשבוע. על המערער הושת עונש מאסר של 5 שנים ופיצוי למתלונן בסך 10,000 ₪.

ערעור על חומרת העונש נדחה.

הסניגור המלומד הגיש מספר פסקי-דין, שניים מהם רלבנטיים, אם כי מצבור הנתונים מלמד כי המדובר

במקרים קלים יותר מעניינו של הנאשם ככל שמדובר במימד התכנון, מספר הדקירות המעיד על עוצמת הדחפים התוקפניים של הנאשם, ופוטנציאל השיקום.

האחד - ע"פ 448/14 **מדינת ישראל נגד אזולאי וערעור שכנגד** [24.11.14]: במסגרת הסדר טיעון, הורשע המשיב על יסוד הודאתו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות. המשיב הועסק במלון, אותו ניהל אחיו, והתפרע בפאב הנמצא בסמיכות למלון בשל סכסוך קודם בינו לבין בעלי המקום, המתלוננים 1 ו- 2. התפתח עימות פיסי בין הצדדים, במסגרתו הוכה המשיב, ובהמשך, נכנס המשיב למחסן המלון והצטייד בשני סכינים. בצאתו מפתח המלון, רץ המשיב לעבר המתלונן 2 ודקר אותו בראשו. משהבחין המתלונן 1 במתרחש, הדף את המשיב בבעיטה והרחיקו מחברו. תוך כדי כך דקר המשיב גם את המתלונן 1 בבית החזה. כתוצאה מהתקיפה נגרם למתלונן 1 פצע דקירה עמוק בבית החזה, אשר הביא לאשפוזו למשך שלושה ימים. למתלונן 2 נגרם חתך בראשו אשר הצריך את תפירתו.

בעניינו של המשיב, בעל עבר פלילי בעבירות רכוש, הוגש תסקיר אשר לימד על סיכון בינוני להישנות עבירות אלימות, אך בשל גילו הצעיר, נכונות לטיפול והתמיכה המשפחתית, המליץ השירות על עונש של מאסר בעבודות שירות. כמו-כן, הוגשה חוות-דעת פסיכיאטרית, ממנה עלה, כי המשיב סובל מתסמינים פוסט-טראומטיים עקב חוויה קשה שעבר בילדותו.

נקבע מתחם ענישה שנע בין שנתיים וחצי עד 6 שנות מאסר, ועונשו של המשיב הועמד על הרף התחתון שנקבע, כך שהוטל עליו עונש של 30 חודשי מאסר בפועל.

הערעורים נדחו. צוין, כי העונש שהוטל על המשיב מקל באופן משמעותי ביחס לחומרת המעשים ונסיבות המקרה, אך הוא אינו בלתי סביר בהתחשב במכלול השיקולים.

השני - ע"פ 9928/16 **טהה נגד מדינת ישראל** [24.1.18]: המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין, כאשר עובדות האירוע מצביעות על אירוע אלימות ספונטני בין המערער לשכנו, אשר התגוררו במחנה הפליטים שועפאט שבירושלים. על רקע עימות מילולי ומשגידי המערער את אחות המתלונן, יצא האחרון מביתו וקרא למערער לצאת "על מנת לברר עימו מדוע קילל את אחותו". למשמע הדברים, יצא המערער מביתו בעודו מצויד בסכין שאורך להבה כ-30 ס"מ, ניגש אל המתלונן, ודקר אותו בצד ימין של גבו. כתוצאה מהדקירה, נגרם למתלונן חתך עמוק, בעומק 7 ס"מ וברוחב 5 ס"מ, אשר הגיע עד לריאתו. בית-המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 2 עד 5 שנות מאסר, ועל המערער, בעל עבר פלילי בעבירת סמים מינורית, באיומים ובתקיפה הגורמת חבלה של ממש, הוטל עונש מאסר בפועל בן 42 חודשים ופיצוי על סך 20000 ₪.

ערעור על חומרת העונש נדחה.

17. פסקי-דין אלו משקפים קשת מקרים רלבנטיים, כאשר לאחר ביצוע אבחנות מתבקשות, נראה כי המתחם לו עתרה התביעה במסגרת הסדר הטיעון הוא סביר, ועל כן, אני קובעת כי **מתחם העונש**

ההולם נע בין 4 - 7 שנות מאסר בפועל.

18. בעניינו של הנאשם לא נטען ולא הוצג כל שיקול אשר מצדיק חריגה מהמתחם מטעמי שיקום (או מטעמי הגנה על שלום הציבור). בהקשר זה אזכיר, כי לא הוגש כל תסקיר בעניינו של הנאשם, כך שלא ניתן היה ללמוד על תהליך עיבוד עבירה - לרבות המניע שמאחורי מעשה האלימות הקשה ו/או כל הערכה באשר לפוטנציאל שיקום או רמת הסיכון הטמונים בו.

על כן, עונשו ייגזר בתוך המתחם ויש להתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40'א לחוק העונשין.

19. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, הנאשם נעדר עבר פלילי, אדם צעיר כבן 27. לזכותו של הנאשם יש לזקוף את הודאתו אשר מנעה העדתם של בני משפחה, אם כי זו התגבשה רק לאחר עדות המתלונן. הנאשם מצוי בנתק ממשפחתו על רקע ביצוע העבירות, ואינו זוכה לתמיכת משפחתו.

20. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, החלטתי למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה, ובכך אני מאמצת את העתירה של התביעה באופן מלא. בהתאם, אני גוזרת את דינו של הנאשם כדלקמן:

מאסר בפועל בן 4 שנים פחות יום אחד - והחל מיום מעצרו 26.4.18.

12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג פשע; 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג עוון ו/או החזקת סכין לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

מורה על תשלום פיצוי על סך 20,000 ₪ למתלונן א"א (ע.ת.1), עד ליום 1.1.20. ב"כ המאשימה תיידע את המתלונן בדבר הפיצוי שנפסק, ותמסור פרטיו למזכירות בית-המשפט תוך 14 ימים.

ניתן צו להשמדת מוצג הסכין.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ו' תמוז תשע"ט, 09 יולי 2019, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.

